05/12/2021

Βεροίας Παντελεήμων: «Ο Κύριος μας θεραπεύει με τα χέρια των ιατρών»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό του Αγίου Σάββα (Κυριωτίσσης) Βεροίας λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων την Κυριακή, 5 Δεκεμβρίου 2021.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:«**Ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ οὐ λύει τόν βοῦν αὐτοῦ ἤ τόν ὄνον ἀπό τῆς φάτνης καί ἀπα-γαγών ποτίζει;**»

Ένα θαῦμα τοῦ Χριστοῦ μᾶς πα-ρουσίασε ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή, τή θεραπεία μιᾶς εὐλα-βοῦς ἀλλά ταλαίπωρης γυναίκας, ἡ ὁποία ἐπί δεκαοκτώ χρόνια, ἐξαι-τίας κάποιας ἀσθενείας, ἦταν συγκύ-πτουσα, δέν μποροῦσε δηλα-δή νά κρατήσει ὄρθιο τό σῶμα της καί νά σταθεῖ, ὅπως στέκονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Καί παρά τήν ἀσθέ-νειά της, παρά τή δυσκολία πού εἶχε νά περπατήσει, πήγαινε τά Σάββατα στή Συναγωγή γιά νά προ--σευχηθεῖ. Ἐκεῖ συνήντησε ἕνα Σάββατο τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος, μό-λις τήν εἶδε, χωρίς ἡ συγκύ-πτουσα νά τόν πλησιάσει καί νά τοῦ ζητήσει τήν ἴαση, στράφηκε πρός τό μέρος της καί μέ μία φράση καί μέ ἕνα ἄγγιγμα τῶν χεριῶν του τήν θεράπευσε. «Καί παραχρῆμα ἀνωρθώθη καί ἐδόξαζε τόν Θεόν», σημειώνει ὁ ἱερός εὐαγγελιστής Λου-κᾶς.

Καί ἐάν ἡ δοξολογία τοῦ Θεοῦ ἦταν μία φυσική ἀντίδραση τῆς γυναίκας, πού θεράπευσε ὁ Κύριος καί παρόμοια ἦταν καί ἡ ἀντίδραση ὅλων ὅσων ἔγιναν μάρτυρες τοῦ θαύματος μέσα στή συναγωγή, ὑπῆρχε καί κάποιος πού ἀντέδρασε μέ ἐντελῶς διαφορετικό τρόπο. Κάποιος, πού τήν ἐπέπληξε, γιατί ἦλθε Σάββατο στή Συναγωγή γιά νά θεραπευθεῖ, διαπράττοντας ἔτσι σοβαρή, κατ᾽αὐτόν, ἁμαρτία, καθώς τό Σάβ-βα-το ἦταν ἡμέρα ἀπολύτου ἀργίας σύμφωνα μέ τόν Μωσαϊκό νόμο, καί θά ἔπρεπε νά ἔλθει μία ἄλλη ἡμέρα τῆς

ἑβδομάδος γιά νά θερα-πευθεῖ. Αὐτός, πού τόσο ἀψυχολό-γη-τα ἐπιπλήττει τή γυναίκα, δέν εἶναι κάποιος τυχαῖος, ἀλλά εἶναι ὁ ἀρχισυνάγωγος, ὁ ὁποῖος ἐμμέσως ἐπιπλήττει καί τόν Χριστό, διότι δῆ-θεν κατέλυσε τήν ἀργία τοῦ Σαβ-βάτου καί κατεπάτησε τόν θεόσ-δοτο νόμο, θεραπεύοντας αὐτήν τήν κακόμοιρη, θά ἔλεγα, γυναίκα.

Καί ἄν ἡ γυναίκα δέν ὑπερασπί-ζεται ἀπό συστολή τόν ἑαυτό της, τήν ὑπερασπίζεται ὁ ἴδιος ὁ Χρι-στός, ἀποκαλύπτοντας συγχρόνως τήν ὑποκρισία τοῦ ἀρχισυναγώγου πού τόν ὁδηγεῖ σ᾽ αὐτήν τήν ἀνε-λε-ή-μονα καί σκληρόκαρδη στάση ἀπέ-ναντι σέ μία ταλαίπωρη γυ-ναί-κα, ὥστε νά διδαχθοῦν ὅλοι οἱ πα-ρι-στάμενοι πόσο μεγάλη ἁμαρτία εἶναι ἡ ὑποκρισία. «Ὑποκριτά», τοῦ λέγει ὁ Κύριος, «ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαβ-βά-τῳ οὐ λύει τόν βοῦν αὐτοῦ ἤ τόν ὄνον ἀπό τῆς φάτνης καί ἀπαγα-γών ποτίζει;» Ἄν, δηλαδή, τοῦ λέγει, ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς δέν ἀφή-νει τά ζῶα του ἀπότιστα τό Σάβ-βατο, ἀλλά τά λύνει καί τά πηγαί-νει γιά νά τά ποτίσει, πῶς ἦταν δυ-να-τόν ἐγώ νά μήν λύσω, νά μήν θεραπεύσω, αὐτή τή γυναίκα πού τήν κρατοῦσε δεμένη ὁ διάβολος ἐπί δεκαοκτώ χρόνια, ἐπειδή ἦταν Σάββατο;

Ποιός μπορεῖ νά ἀρνηθεῖ αὐτή τήν πραγματικότητα; Ποιός δέν μπορεῖ νά κατανοήσει ὅτι ἡ θεραπεία τῆς συγκύπουσας γυναίκας εἶναι ἔργο ἀγάπης, ἔργο δηλαδή τοῦ Θεοῦ, πού δέν ἀντίκειται πρός τόν νόμο τοῦ Θεοῦ καί δέν προσκρούει στήν εὐσέβεια;

Καί ὅμως ἡ ὑποκρισία τοῦ ἀρχισυναγώγου δέν τοῦ ἐπι-τρέπει νά δεῖ τήν ἀλήθεια. Ἡ προσ-κόλλησή του στό γράμμα τοῦ νό-μου, τό ὁποῖο κατά τόν πρωτο-κο-ρυφαῖο ἀπόστολο Παῦλο, «ἀπο-κτεί-νει», ἄν δέν συνδυάζεται μέ τό πνεῦμα, εἶχε «ἀποκτείνει» στήν ψυχή του τήν ἀγάπη πρός τόν συνάν-θρωπο καί εἶχε ἀκόμη «σκο-τώ-σει» καί τή σχέση του μέ τόν Θεό. Γι᾽ αὐτό καί ὁ ἀρχισυνάγωγος, παριστάνοντας τόν εὐσεβῆ τηρητή τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ἐπικρίνει καί ἐπιτιμᾶ ὄχι ἁπλῶς κάποιον ἄνθρωπο, ἀλλά τόν ἴδιο τόν Θεάν-θρωπο Κύριο, ὅτι δῆθεν καταλύει τόν θεῖο νόμο. Καί τό κάνει ἀντί-θετα στή διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου ὅτι δέν ἦλθε γιά νά κατα-λύσει τόν νόμο ἤ τούς προφῆτες, ἀλλά νά τόν συμπληρώσει μέ τήν καινή ἐντολή τῆς ἀγάπης. Αὐτή ἡ ἀγάπη τόν ἔκανε νά θεραπεύσει τή συγκύ-πτου-σα κατά τήν ἡμέρα τοῦ Σαββά-του, δίδοντας καί στούς παριστα-μένους ἀλλά καί σέ ὅλους ἐμᾶς ἕνα σπουδαῖο μάθημα ποιά εἶναι ἡ πραγ-ματική εὐσέβεια καί ἡ ἀληθι-νή τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, πού δέν ἔχει καμία σχέση μέ τήν ὑποκρισία τοῦ ἀρχισυναγώγου καί τῶν φαρισαίων, τήν ὁποία κατέ-κρι-νε ὁ Χριστός περισσότερο ἀπό κάθε τι ἄλ-λο, περισσότερο καί ἀπό τήν ἁμαρ-τία.

Ὅμως ὑπάρχουν καί στίς ἡμέρες μας ἀρκετοί, οἱ ὁποῖοι δέν ἀκο-λου-θοῦν τό

παράδειγμα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἀλλά τό παράδειγμα τῆς ὑποκρισίας τοῦ ἀρχισυναγώ-γου. Ὑπάρχουν αὐτοί πού παριστά-νουν τούς εὐσεβεῖς καί ἀπορρί-πτουν τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρ-χουν αὐτοί πού ἀποτρέπουν τούς ἀνθρώπους νά ἀκολουθήσουν τά μέτρα προστασίας κατά τῆς πανδη-μίας, νά ἀξιοποιήσουν τή προστα-σία πού προσφέρουν τά φάρμακα, νά δεχθοῦν τήν ἀπα-ραίτητη γιά τή θεραπεία τους καί τήν ὑγεία τους ἰατρική καί νοσο-κο-μειακή περίθαλψη, γιατί δῆθεν δέν ὑπάρχει κορωνοϊός, γιατί δῆθεν ὁ Θεός ἀπαγορεύει τίς μάσκες, γιατί δῆθεν τό ἐμβόλιο ἀντίκειται στίς ἐντολές του.

Γιά ὅλους αὐτούς, πού μέ τίς ἀπόψεις τους καί μέ τίς συμβουλές τους παρασύρουν κάποιους ἀδελ-φούς μας στή δοκιμασία τῆς ἀσθε-νείας καί δυστυχῶς κάποτε καί γνωστούς μας ἀνθρώπους καί φίλους ἀλλά καί ἀγνώστους τούς παρασύρουν καί στόν θάνατο, ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Κυρίου πού ἀκού-σαμε στό εὐαγγελικό ἀνάγνω-σμα: «Ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ οὐ λύει τόν βοῦν αὐτοῦ ἤ τόν ὄνον ἀπό τῆς φάτνης καί ἀπα-γαγών ποτίζει;»

Γιατί τί θά ἔκανε ὁ Χριστός ἐάν βρισκόταν ἀνάμεσά μας; Δέν θά θε-ράπευε τούς ἀσθενοῦντας, ἀκόμη καί τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, ἔστω καί φαινομενικά ἀντίθετα πρός κά-ποια ἄλλη θεία ἐντολή; Ἀσφα-λῶς καί θά τό ἔκανε, γιατί ἡ ἀγάπη γιά τό πλάσμα του ὑπερτερεῖ. Καί ὅπως ἔλυσε τή συγκύπτουσα ἀπό τόν δεσμό τοῦ διαβόλου, ἔτσι θά ἔλυε καί ἐμᾶς ἀπό τά δεσμά τοῦ πει-ρασμοῦ τῆς ἀσθενείας καί τῆς πανδημίας. Τώρα ὅμως πού ὁ Χρι-στός δέν βρίσκεται ἀνάμεσά μας γιά νά μᾶς θεραπεύσει μέ τόν λόγο του καί μέ τό ἄγγιγμα τῶν χεριῶν του, μᾶς θεραπεύει μέ τά χέρια τῶν ἰατρῶν καί τῶν ἐπιστημόνων πού Ἐκεῖνος φωτίζει καί καθοδηγεῖ γιά νά βροῦν τά ἀναγκαῖα φάρμακα γιά τή θεραπεία μας καί τή σωτηρία μας ἀπό τήν πανδημία.

Ἄς ἀκούσουμε τόν λόγο τοῦ Κυ-ρίου, αὐτό μᾶς προστάζει καί ὁ ἅγιος Σάββας ὁ ἡγιασμένος, πού ὅλη του ἡ ζωή ἦταν μία ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἦταν καί μία ἐκδήλωση ἀγάπης πρός τούς ἀδελφούς του, καί ἄς ἀπορρίψουμε τήν ὑπο-κρισία τῆς εὐσεβείας τοῦ ἀρχι-συναγώγου, πού ὄχι μόνο νεκρώ-νει τήν ψυχή μας, ἀλλά βλάπτει καί τούς ἀδελφούς μας. Ἄς παύ-σουμε νά κρίνουμε καί νά κατα-κρί-νουμε τήν Ἐκκλησία, τούς ἰατρούς, τούς ἀρχι-ερεῖς, τούς ἱερεῖς, πού ἀκο-λου-θώντας τό παράδειγμα τοῦ Χρι-στοῦ μᾶς συμ-βουλεύουν νά χρη-σιμο-ποιοῦμε τά μέσα τῆς ἐπιστή-μης γιά τήν προστασία μας ἀπό τήν πανδημία. Καί ἄς μήν παρασύρουμε μέ ὑπο-κρι-τικές συμβουλές εὐσεβείας δῆθεν ἀν-θρώ-πους στήν ἀσθένεια καί δυστυχῶς στόν θάνατο, γιά νά μήν ἀκούσουμε καί ἐμεῖς ὄχι μόνο τό ἐπιτίμιο τῆς ὑπο-κρισίας μας, ἀλλά καί νά μήν βρε-θοῦ-με ὑπόλογοι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως γιά τή ζωή τῶν ἀδελ-φῶν μας. Πολλοί, οἱ ὁποῖοι κάνουν τό ἔργο αὐτό ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, θά βρεθοῦν μαζί μέ

αὐτές τίς ψυχές, πού τίς πῆραν στόν λαιμό τους καί πέθαναν, νά τούς ποῦν «γιατί; γιατί, πάτερ, μέ ὁδήγησες σ᾽ αὐτόν τόν δρόμο, νά χάσω τήν ψυχή μου, νά μήν προστατεύσω τόν ἑαυτό μου;» Γι᾽ αὐτό «στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου».